

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/167/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113228586
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4113228586.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. MCGA legal, s. r. o. so sídlom Bratislava, Partizánska 2, IČO: 36 715 662, proti povinnému: S. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., M. XXX/XX, o vymoženie sumy 1.937,38 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 11. decembra 2013 č. k. 18Er/1041/2013-29, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa žiadosť JUDr. Kamila Líšku, súdneho exekútora so sídlom Exekútorského úradu Ul. 29 augusta 2, Bratislava o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 3467/2013 zamietol. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2, 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), § 45 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len Zákon o rozhodcovskom konaní), § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch), § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 4 písm., r), 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a rozsudkom Súdneho dvora zo 6. októbra 2009 vo veci C-40/08 a ďalšou judikatúrou Európskeho súdneho dvora. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnený požiadaval súdneho exekútora o vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok sp. zn. G09090110 zo dňa 17. 08. 2012, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s. Súdny exekútor následne požiadaval dňa 27. 08. 2013 súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému. Exekučný súd z úradnej povinnosti skúmal, či žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul sú v súlade so zákonom. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku súd zistil, že právny predchodca oprávneného žiadal od povinného zaplatať sumu vo výške 2.187,22 eura s príslušenstvom, vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch č. 115871748, uzatvorenej dňa 07. 09. 2007 medzi právny predchodcom oprávneného a povinným v spojení s obchodnými podmienkami úverových produktov a sadzobníkom poplatkov. Ďalej súd zistil, že v tomto prípade sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa musí použiť spotrebiteľské právo. Zo samotnej zmluvy a jej súčasti - obchodných podmienok pre úver - bolo podľa súdu zrejmé, že boli už vopred pripravené dodávateľom - veriteľom pre veľký počet spotrebiteľov - dlžníkov, a preto povinný dlžník ani nemohol ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania. Súd bral do úvahy aj to, že zmluva, ako aj obchodné podmienky sú napísané maličkými písmenkami s nahusteným textom, bez odsekov znemožňujú ich riadne prečítanie zo strany spotrebiteľa, sú vypracované nezrozumiteľne (najmä pre spotrebiteľov, ktorí právnické vzdelanie nemajú) a týmto spôsobom porušujú informačné povinnosti

zakotvené v právnych predpisoch. Súd mal riadne preukázané z obchodných podmienok úverových produktov, ktoré sú súčasťou zmluvy, že súčasťou jej obsahu je aj rozhodcovská doložka - bod 5.38. Podľa názoru súdu bolo dojednanie rozhodcovskej doložky v obchodných podmienok úverových produktov, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ktorá je napísaná na predtlačenom formulári, ktorý právny predchodca oprávneného používa v prípadoch rovnakého druhu a neurčitého počtu, pre neurčitý okruh spotrebiteľov, je neprijateľnou podmienkou, ktorá je zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Táto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, tým že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak sice spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe rozhodcovskej doložky, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietnuť.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie v zákonnej lehote oprávnený, domáhajúc sa zmeny napadnutého rozhodnutia a poverenia súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Dal do pozornosti dôvodovú správu Národnej rady SR k ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej „cieľom úpravy je umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Ak by niektoré z ustanovení rozhodcovskej doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, navrhovaná úprava považuje takéto ustanovenie za neprijateľné, čo však nemá za následok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľovi, ako aj dodávateľovi ostáva možnosť riešiť spor v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní, ale spotrebiteľ môže svoje práva voči dodávateľovi uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú.“ V zmysle tejto dôvodovej správy je teda predmetná rozhodcovská doložka podľa oprávneného v zmysle zákona a neprieči sa dobrým mravom, keďže nebráni dlžníkovi, aby si svoje práva voči veriteľovi uplatnil na príslušnom všeobecnom súde. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 CoE/18/2010, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „pokiaľ pred dňom 01. 01. 2008 bola uzatvorená úverová zmluva, podľa ktorej dlžníkom bol subjekt spĺňajúci podmienky pre jeho označenie za spotrebiteľa, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred dňom 01. 01. 2008 z takejto uzatvorenej úverovej zmluvy posudzovať podľa ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. ...Právna dovolenosť, čo rozpor s dobrými mravmi môže byť posudzovaná len podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, Zákona o ochrane spotrebiteľa a Obchodného zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. ...Podľa odseku 47 rozsudku Súdneho dvora EÚ C-40/08 dodržiavanie zásady efektivity nemôže viesť k tomu, aby bolo po vnútroštátnom súde požadované, aby nielenže vyvážil procesné opomenutie spotrebiteľa, ktorý nebol oboznámený so svojimi právami, ale aby rovnako celkom zastúpil úplnú nečinnosť dotyčného spotrebiteľa, ktorý sa nezúčastnil rozhodcovského nálezu, ktorý sa tak stal právoplatným.“ V ďalšom texte oprávnený poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/924/09 a ďalšie rozhodnutia. Na základe uvedeného vyslovil presvedčenie, že nenastala ani jedna skutočnosť uvedená v § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovský rozsudok je vydaný podľa zákona, neobsahuje neprijateľnú podmienku, nedochádza tu teda k vymáhaniu plnenia v rozpore s dobrými mravmi a návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia je v súlade s právoplatným a vykonateľným rozsudkom.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu oprávneného podané nebolo.

Sudca súdu prvého stupňa nemienil podanému odvolaniu proti rozhodnutiu vydanému za súd vyšším súdnym úradníkom vyhovieť (§ 374 ods. 4 OSP).

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd vec prejednal podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vedeného v danej veci nesporne vyplýva, že exekučné konanie začalo dňa 20. 08. 2013, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok sp. zn. G09090110 zo dňa 17. 08. 2012, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s. Súdny exekútor dňa 27. 08. 2013 doručil súdu prvého stupňa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom, plnomocenstvom a Zmluvou o úvere a ďalších úverových produktoch č. 1158717487 zo dňa 06. 09. 2007. Dňa 06. 12. 2013 bola na výzvu súdu doručená Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s. fotokópia rozhodcovského spisu sp. zn. G09090110.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 citovaného zákona súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z

pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku okrem iného zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013, sp. zn. 4Co 31/2013).

Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

K samotnému záveru súdu prvého stupňa v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosť, a teda platnosť) treba uviesť, že rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (účinnom v čase uzavretia Zmluvy) tým absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť.

Odvolací súd dodáva, že aj keď v čase uzavretia zmluvy medzi neprijateľnými podmienkami v Občianskom zákonníku nebolo zahrnuté také ustanovenie, ktoré sa dotýka rozhodcovskej doložky, nakoľko uvedené ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 568/2007 Z. z. účinným od 1. januára 2008, bolo potrebné uzatvoriť rozhodcovskú doložku tak, aby bola v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej

zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Odvolací súd v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR (3Cdo/146/2011, 6Cdo/143/2011) poukazuje, že na platnú existenciu rozhodcovskej doložky je potrebné splniť okrem iných aj podmienku písomnej formy. Má za to, že písomná forma rozhodcovskej doložky, ktorá je obsiahnutá v bode 5.38 Obchodných podmienok úverových produktov (verzia 2/2006), nie je splnená. V zmysle ustanovenia § 4 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne výmenných listoch, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Úprava obsiahnutá v zákone č. 244/2002 Z. z. o úprave formy rozhodcovskej zmluvy je v § 4 striktná, bez možnosti extenzívneho výkladu, z čoho vyplýva, že formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola. Odvolací súd mal za to, že z Obchodných podmienok úverových produktov je zrejmé, že rozhodcovská doložka nespĺňa náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, nakoľko nedošlo k podpisu uvedených obchodných podmienok obidvoma sporovými stranami, čím rozhodcovská doložka založená nebola. Na platné založenie rozhodcovskej doložky nestačí iba ustanovenie v zmluve o tom, že „v ostatnom určujú obsah Zmluvy o úvere OP a Sadzobník poplatkov“. V danom prípade nie je možné posúdiť ani to, či obchodné podmienky úverových produktov boli skutočne neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a boli s ňou technicky spojené, avšak ani z ich samotného technického spojenia by nebolo možné vyvodiť záver, že obsahujú nepochybný prejav vôle účastníkov zmluvy, že sú s nimi oboznámení a či s nimi súhlasia. Zmluvné strany musia bezpodmienečne s obchodnými podmienkami obsahujúcimi rozhodcovskú doložku vyjadriť súhlas a na to, aby boli pre zmluvné strany záväzné, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim zmluvu o úvere známe alebo aby boli priložené k návrhu zmluvy a podpísané obidvomi zmluvnými stranami. V prípade sporu je potrebné predpokladanú znalosť obchodných podmienok preukázať. Štandardná rozhodcovská doložka má byť správne uvedená priamo v konkrétnej zmluve ako jej článok alebo ustanovenie.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.